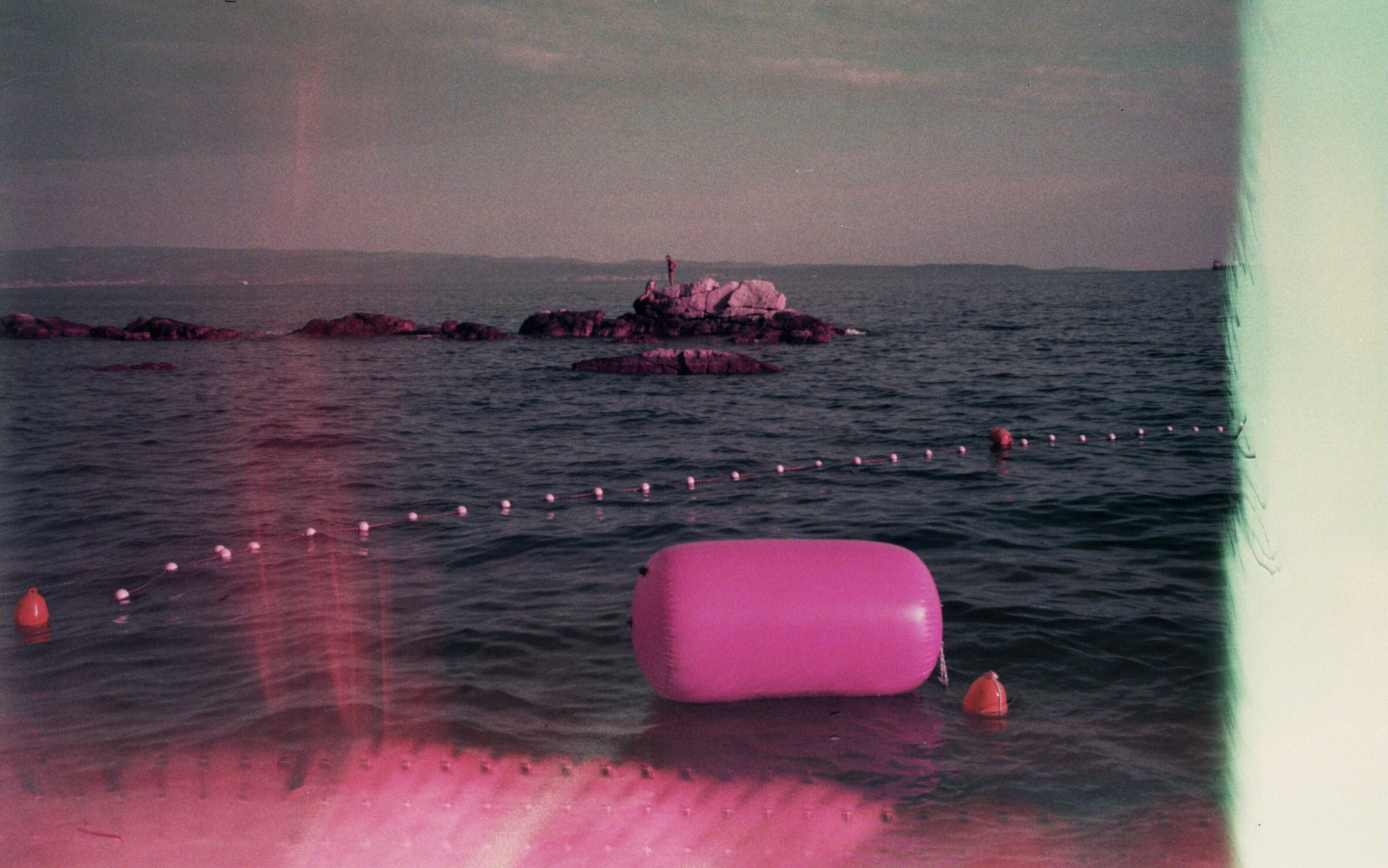

LJETO

KATJA GRČIĆ

SADRŽAJ

LIPANJ / SRPANJ	7
<i>Visoki brkati čovjek</i>	8
<i>Žene na plaži, u suton, pričaju o zdravom životu</i>	9
<i>Šljunak na kojem se sunčamo zove se nula</i>	10
<i>Jedan otac snima dugometražni film</i>	11
<i>Samoća, nemjerljiva, bez dimenzija</i>	12
<i>Jučer mu je bio rođendan</i>	13
<i>Nekad planiram iznenađenje za nekoga</i>	14
<i>U supermarketu, neuredna i nepočešljana, hodam prema frižideru</i>	15
<i>Jutro je</i>	16
<i>Pljusak</i>	17
<i>Sjedim na ručniku i čekam prosvjetljenje</i>	18
<i>Ulazim u more, namještam masku, navlačim peraje</i>	19
<i>Nekad zaboravim da je ljeto</i>	20
<i>Na društvenim mrežama ljudi objavljuju fotografije zalazaka, mora i lubenica</i>	21
<i>Na brodu pričam s Monikom, Njemicom iz Münstera</i>	22
<i>Temperatura je uvijek ugodna na ovom mjestu koje svakodnevno posjećujem</i>	23
<i>Nijednom nisam bila u ljetnom kinu ove godine</i>	24
<i>Vlasnik kafića na plaži odlučio je da</i>	25
<i>Plavokosa djevojčica sjedi na ručniku i doji svoju lutku</i>	26
<i>Nijemci nisu ljetni narod</i>	27

<i>Kupujem pome na pazaru</i>	28
<i>Kasno je, sunce je zašlo, uskoro ostajemo same na plaži</i>	29
<i>Ne znam otkud se stvorio čarobni štapić</i>	30
<i>Ona spava na kauču, ja na krevetu u sobi</i>	31
<i>Ispraštaj u prazno</i>	32
 INTERMEZZO	 33
<i>ljetu je enklava</i>	34
<i>vjetar se ukočio u granama</i>	35
<i>moj susjed horizont</i>	36
<i>sve važne adrese zapiši po rukama</i>	37
<i>hoću pozdravni govor</i>	38
<i>barokno sunce na granama</i>	39
<i>na kraju dana</i>	40
 KOLOVOZ / RUJAN	 41
<i>Na dasci za jedrenje povlači se mahovina</i>	42
<i>Lolita je sjajna, veličanstvena knjiga</i>	43
<i>U srcu artičoke mala je princeza</i>	44
<i>Umjetnička sloboda je sloboda da izobličim sve lijepo u ovom gradu</i>	45
<i>Poslati pismo na Korčulu</i>	46
<i>Nakon što sam odgledala Thelmu i Louise</i>	47
<i>S vremenom, uviđam mnoštvo nedostataka u činjenici da ne govorim talijanski</i>	48

<i>U hotelu život ima svoju dinamiku</i>	49
<i>Jedan dječak, na nagovor svog oca, pristojno pozdravlja</i>	50
<i>Ronioca, koji se jučer pretvorio u ribu, više nisu mogli pronaći</i>	51
<i>Na brodu, neki su konopi manje, a neki više važni</i>	52
<i>U ovom se akvatoriju nećemo susresti</i>	53
<i>Postoje ljudi kojima vikend donosi nešto oslobađajuće</i>	54
<i>Na južnoj strani Marjana</i>	55
<i>Gospođa Schulman je na kraju rekla</i>	56
<i>U malom mjestu na obali nitko ne prepoznaje ponedjeljak</i>	57
<i>Sjedimo uz rijeku i pijemo vino</i>	58
<i>Ljeti je tuga zabranjena</i>	59
<i>U Dubrovniku jedan dječak sjedi i plače na skalama</i>	60
<i>Navečer buka popusti</i>	61
<i>Deveti po redu, ovaj mjesec</i>	62
<i>Djeca</i>	63
 U CRNO I NATRAG	 64
<i>dva dječaka ispred zgrade</i>	65
<i>zadnja scena</i>	66
<i>ubojice jedu</i>	67
<i>smrt vozi BMW</i>	68
<i>carica Cixi</i>	69
<i>kapljice skorene krvi</i>	70

<i>ljetu je najbolje vrijeme</i>	71
<i>ti si moja Perzefona</i>	72
<i>vjerujem u arhanđele</i>	73
<i>nije to zaslužio</i>	74
<i>dok krvoločni psi razdiru muškarca</i>	75
<i>jučer sam spasila pčelu</i>	76
<i>kip sv. Lucije</i>	77
<i>ne idi u šumu</i>	78
<i>Oskare, što se dogodilo?</i>	79
O autorici	80
Impresum	81

Kao da me u duši boli zub.

Ljetna međuigra, Bergman

LIPANJ / SRPANJ

—

Visoki brkati čovjek. Svaki dan je bio tamo, svaki dan njegov auto parkiran na suncu. Dugo bi sjedio na jednoj stijeni, satima. Ponekad bi ušao u more. Plivao je kao curica. Ja sam jednom, kad nije došao, sjela na tu istu stijenu.

—

Žene na plaži, u suton, pričaju o zdravom životu. *Naranče se ne smiju jesti uvečer*, kaže jedna od njih. *Ni slučajno*, kaže druga, *pa one razbuđuju*.

—

Šljunak na kojem se sunčamo zove se *nula*. Kažu mi, jer je najjeftiniji. Možda ipak na toj nuli počivaju i neke druge vrijednosti.

—

Jedan otac snima dugometražni film. Glavna glumica, njegova kći s rozim Barbie rukavicama pliva u plićaku i pravi se da ga ne primjećuje. Odjednom zastane, raširi ruke i pogleda ravno u kameru. *Šta me gledaš?* – pita i smijulji se.

—

Samoća, nemjerljiva, bez dimenzija. Uvukla se iza vrata, u utore na prozorima, u prostor između frižidera i štednjaka. Tamo odakle ju je teško istjerati. Ometa me u meditaciji i stvara nered čim izađem iz stana.

—

Jučer mu je bio rođendan. Rekao je hvala kad sam ja rekla sretan. Onda sam upitala: zar nećemo proslaviti. Rekao je hoćemo, moramo, kad dolaziš s posla. Ja sam rekla: u jedan. Više se nije javio.

—

Nekad planiram iznenađenje za nekoga. Sve osmislim unaprijed. Čekam pravo vrijeme. Koje nikad ne dolazi. Nikad ne iskačem iza kauča, nikad ne vičem – *surprise!!!*

—

U supermarketu, neuredna i nepočešljana, hodam prema frižideru. Zanima me sladoled, sladoled i ništa drugo. Između voća i povrća dječak-muškarac i njegov pogled zaustavljen na meni. Doma sjedim i čekam sladoled da se otopi. Otkud odjednom toliko sreće?

—

Jutro je. Sjene su kratke. Nečija plastična potkoljenica naslonjena uza zid. Jedna gospođa vitkih nogu s trbuhom poput mjeseca govori da osjeća kako se vjetar mijenja.

—

Pljusak. Ljudi se komešaju, brzo kupe stvari i odlaze s plaže. Tri mladića sjede na ručnicima i ne miču se. Ja se bacakam u plićaku sve dok mi nove naočale za plivanje ne skliznu s glave. Onda ih tražim u zamućenoj vodi, uzaludno, dok mi kuglice krupe bolno udaraju o potiljak.

—

Sjedim na ručniku i čekam prosvjetljenje. More je čisto, sunce je prigušeno, svi uvjeti su tu. Osim mog fokusa koji luta. Čas je na djetetu koje roni, čas na debeloj gospođi koja izlazi iz vode. Njezin muž više s plaže, *hoćeš da pošaljem dizalicu po tebe.*

Ulazim u more, namještam masku, navlačim peraje. (Uzet ću i harpun, za svaki slučaj.) Onaj dosadni starac prilazi mi i kaže: *opet se srećemo. Pustite me na miru, odvratim, molim vas.* On uzdahne: *a toliki bi bili sretni da imaju s kim popričati.* To je istina, zato šutim i ulazim u more. *Al dobro, niste vi krivi,* čujem ga kako govori. (Nema svjedoka, upotrijebit ću ga sad.)

—

Nekad zaboravim da je ljeto. A onda gospođa u rozom pareu, koja pije kavu stol do moga, uzme čašu vode s njega i prolije si je po glavi.

—

Na društvenim mrežama ljudi objavljuju fotografije zalazaka, mora i lubenica. Iznad njih pišu stvari poput *konačno zen, odmor iz snova* ili *volim ljeto*. Ja objavljujem fotografiju dvojice vojnika koji jedu kobasicu. Ispod nje stoji tekst: *Šuti Otto! Ti uvijek upropastiš priču o podmornici.*

—

Na brodu pričam s Monikom, Njemicom iz Münstera. Ona ima najljepše ruke na svijetu. Dlanovi su joj iscrtani gustom mrežom linija različite debljine, duljine i smjerova. Kaže mi da ovdje osjeća širinu i zatim nježno spušta glavu na rame muškarca bez noge. Već smo u luci i pozdravljamo se, morat ću izmisliti njezinu priču.

—

Temperatura je uvijek ugodna na ovom mjestu koje svakodnevno posjećujem. S vremenom, svaka od prodavačica poprima karakter i sada točno znam kako bih koju opisala. Na pokretnu vrpцу stavljam sir, salatu i šljokice. Pitam se jesam li i ja u njihovim očima već poprimila karakter i ako jesam kakav je točno.

—

Nijednom nisam bila u ljetnom kinu ove godine. Neka je budala stavila ciklus horora navečer u deset, u tom rizičnom ambijentu mraka, šume i neumornih cvrčaka.

—

Vlasnik kafića na plaži odlučio je da će sve kave, male i velike, sa i bez pjene, sa šlagom i bez njega, koštati jednako, petnaest kuna. Krmeljav i nejasan, na početku dana, sjedi sam na terasi i pije jednu od njih.

—

Plavokosa djevojčica sjedi na ručniku i doji svoju lutku. Kad je završila s tim, pažljivo je odlaže u plastičnu nosiljku, potom se presvlači i dugo namješta gornji dio kostima. Njezin otac, kabina, strpljivo drži ručnik koji je štiti od pogleda.

—

Nijemci nisu ljetni narod, ali ima ta jedna pjesma, zove se *So weit wie noch nie*. Ta je pjesma ovo i sva moja ljeta, bazen u kojem sam naučila plivati i knjige, poredane u knjižnici, kao jedini poredak koji priznajem.

—

Kupujem pome na pazaru, bakica nezaustavljivo trpa. *Dosta, dosta, molim vas, pa šta će mi toliko, nemam ni muža, ni djecu, ni svekrvu!* Ona stane, odvadi više od pola, pruži mi kesu i kaže – *blago ti se.*

—

Kasno je, sunce je zašlo, uskoro ostajemo same na plaži. Znamo se deset godina i evo – odjednom mi se povjeravaš. Shvaćam što se dogodilo tek danima poslije. I to baš ove godine, kad smo tako malo vremena provele zajedno. I sama kažeš: ovo je neko čudno, zamjensko ljeto.

—

Ne znam otkud se stvorio čarobni štapić koji nakon iznenadnog pljuska nosim sa sobom u šetnju – njime popravljam slomljenu smokvu, sušim promrzlo maće i na kraju ga zaboravljam na zidiću, jer sam se bila zagledala u dugu.

—

Ona spava na kauču, ja na krevetu u sobi. Vrata su otvorena i kad podigne glavu, u odrazu ogledala u hodniku vidi mene kako sjedim na krevetu i gledam izlazak sunca. Šest i trideset. Jedemo smijeh za doručak. Ogledalo je dobro postavljeno.

—

Ispraštaj u prazno. Mašem ti, ali me ne vidiš. Ljeto je za mene uvijek gotovo onda kad ti odeš.

INTERMEZZO

ljeto je enklava, entitet,
ograđeni geto.
u njega se ne ulazi,
ono se događa.
ljeto je ljepljivo, hlapljivo,
golo.
spava nepokriveno, na propuhu,
crnih, najcrnijih tabana.
ljeto se ruga, ismijava
sva ostala godišnja doba.
kaže im, o meni možete misliti
što hoćete, ali samo ja pokrećem ljude.
milijuni malih *gnjilavaca*
sanjaju samo o meni i
mojim nabreklim obalama bezbrižnosti.

vjetar se ukočio u granama.
nekad si bez namjere, nekad sav od nje.
stopala mirišu po trešnjama
koje je zaustavilo tlo.
u prostoriji iza vremena
jedna se žena razodjenula
i tvrdi da je Prometej.
trava je suha i oštra, ne oprašta.
u cirkusu, djeca bogova plešu po žici,
publika je nijema i pulsira.
ništa se nije dogodilo,
nitko nije pao.

moj susjed horizont
uvijek me pita kako sam
i kamo danas želim pobjeći.
na sjeveroistok, kažem
tamo gdje se bolest čežnje
liječi biljem kojemu ne znam ime,
i gdje ljudi umiru od slijepog crijeva
ili od samoće.
tamo ću ujutro cijepati drva,
popodne loviti ribe na jezeru.
ljudi mi neće pričati ništa osim priča
i vidjet ću medvjeda i vepra i hladnoću
golim okom.

—

sve važne adrese zapiši po rukama
i brojeve, po redu kako idu.
u prizemlju tišine postoji opasnost od buke.
voda se dvoumi u napukloj čaši.
neke su žene nezgrapne
u svojim svilenim spavaćicama
i ne znaju svirati ni jedan instrument.

hoću pozdravni govor,
zakašnjenje, uzmak, piruetu.
netko me mora zadržati
na ovom putu u ludilo.
strah me umora, smrada i
noćnih leptira.
smrt? smrt je najmanji problem,
kaže mi direktor jednog hotela,
samo ih otpremimo.
nesreće, nesreće su najgore.

barokno sunce na granama
muškarci su izveli svoje zmajeve u šetnju,
a žene djecu i nove cipele.
jedna djevojčica kaže
mama, mama pogledaj moju sjenu,
kako sam velika!
puno je ljubavi, tuđe.
dječaci pucaju jedanaesterce
i plešu gologuzi kad zabiju.
printeri gutaju papir u uredima,
avioni dijele nebo na parcele.

—

na kraju dana
gledamo televiziju
i mijesimo kruh.
deriviramo nebo u zemlju
i zemlju u upitnik.

KOLOVOZ / RUJAN

—

Na dasci za jedrenje povlači se mahovina. Jedna me morska zvijezda netremice promatra:
Imaš li što za prijaviti, пита. Nemam. Onda prođi. Ali pazi, negdje na stotinu metara, mogle bi ti eksplodirati uši. Zato ti savjetujem da ih ostaviš tu, dolje ti ionako ne trebaju.

—

Lolita je sjajna, veličanstvena knjiga. Sve dok dvoje glavnih likova jednu večer ne sretneš na plaži. I hoćeš da se vrate natrag, tamo gdje im je i mjesto, pod hitno natrag, među debele korice.

—

U srcu artičoke mala je princeza koja kad zgotovimo jelo pliva po ulju i izležava se na zelenim listićima. Nigdje graška, samo bob. Na njega se penje i onda skače na glavu natrag u ulje. Nikad je ne pojedemo. Pa nismo mi divljaci da jedemo princeze.

—

Umjetnička sloboda je sloboda da izobličim sve lijepo u ovom gradu, da iskrivim zalazak sunca, zvonik, šetnicu uz more i pretvorim ih u tvornički dimnjak, naoružanog vojnika, musavu ženu koja plače.

—

Poslati pismo na Korčulu, odslušati sve mjere predostrožnosti ozbiljne poštanske službenice. *Sigurno nećete preporučeno, hitno, s potvrdom o primitku? Ne treba, hvala.* Ona ne zna da šaljem pismo Danijelu, koji je svemoguć i telepatski usmjerava poštare.

—

Nakon što sam odgledala *Thelmu i Louise* hodam po stanu i govorim teksaškim naglaskom.
Glumim slobodu, mladost, obespravljenu ženu s Juga.

—

S vremenom, uviđam mnoštvo nedostataka u činjenici da ne govorim talijanski. Od onih sitnih, poput nemogućnosti ljetnih flertova, do onih gigantskih, poput toga da tekstove nekih autora ne mogu pronaći na engleskom.

—

U hotelu život ima svoju dinamiku. Između napojnica, žalbi i numeriranih ključeva, u pauzama između punjenja i pražnjenja mini frižidera, Zemlja se zavrti, spotakne i padne nasred predvorja. Neki se gosti hihoću, upravitelj trči, pruža joj ruku da ustane.

—

Jedan dječak, na nagovor svog oca, pristojno pozdravlja gospođe koje se brčkaju nedaleko od obale.

Na njegov nježni *dobro jutro*, one odgovaraju dugim, višeglasnim *aaaaaa*.

—

Ronioca, koji se jučer pretvorio u ribu, više nisu mogli pronaći. Čak ni njegova žena, koja se sama spustila pod vodu, nije ga prepoznala.

—

Na brodu, neki su konopi manje, a neki više važni. Vjetar se mjeri sa svih strana. Švicarske gospođe uzdišu dok se penješ po jarbolu. Pušimo skrivećki u prostoriji za posadu i tresemo pepeo kroz okrugle prozore. Kažeš da si volio književnost dok si bio u školi.

—

U ovom se akvatoriju nećemo susresti. Ni Agulas ni Benguela ovdje ništa ne znače. Ti si, čini mi se, toplokrvna riba, i ne plivaš dalje od grebena na kojem se hraniš. Ja, u strahu od predatora, plivam u hladno, u mračno, u smrt.

—

Postoje ljudi kojima vikend donosi nešto oslobađajuće, veliku hladnu limunadu s puno šećera, izlet u prirodu s prijateljima, premijeru *Othella*. Nekad se pravim da sam i ja jedna od njih.

—

Na južnoj strani Marjana kuća, sjenica, kamin, kameni stol, ležaljke, vrt, pogled širi od Boga.
Je li moguće da se netko kreće u ovom raju, da baš tu ujutro čita loše vijesti?

—

Gospođa Schulmann je na kraju rekla: *Martine, zamisli da nas dvoje završimo u njezinoj priči, i da ona na kraju postane poznata, zamisli to Martine.*

—

U malom mjestu na obali nitko ne prepoznaje ponedjeljak. Sa štandova zaudaraju gumeni rekviziti. Tiho je i mirno, svi znaju da su gosti koji ovdje odsjedaju stari i umorni. Nakon večere, neki su izašli u šetnju. *Ovo bi moglo biti naše posljednje ljetovanje*, kaže gospođa Krüger, ozbiljna kao mramor.

—

Sjedimo uz rijeku i pijemo vino. Pričam o poslu, o gospođi kojoj je pukla proteza, o čovjeku koji je pao i iščasio rame, o bračnom paru koji smo jučer zaboravili u hotelu. On kaže, *pa to je grozno*. Ja kažem, *nije, samo je teško*.

—

Ljeti je tuga zabranjena, a ako već do nje dođe, obazrivo je da se oni koji su zaraženi izoliraju. Bez nadzora, ona može biti izuzetno opasna, može poplaviti šetnicu, pokidati suncobrane i od ljetne pozornice ostaviti samo ruševine.

—

U Dubrovniku jedan dječak sjedi i plače na skalama. Pitam ga: *šta ti je, zašto plačeš?*
Procijedi da je izgubio zub. *Šta, kakav zub? Zub, moj zub – stenje i slini nezaustavljivo. Pa*
neš ti zuba, kažem ja, narast će novi. E oće, oće – osorno će on – ali ja neću dobit pare!

—

Navečer buka popusti, upale se lampioni i ljudi se spuste u grad. *Trombonu je ipak najteže, jer od svih solista ulazi zadnji*, kaže jedan stariji gospodin koji ne liže sladoled.

—

Deveti po redu, ovaj mjesec. Na plaži se čuje samo hrvatski u kojem mi je odjednom tako toplo i meko.

—

Djeca, dok vrte hula-hop na rivi, pokušavaju ga zauzdati golim rukama. Za razliku od mene, ona žele da ljeto nikada ne završi.

U CRNO I NATRAG

—

dva dječaka ispred zgrade
voze romobile.
kaže onaj u zelenoj majici
onom drugom:
*zamisli da negdje zapnemo
i poginemo.*

zadnja scena:

mrtav muškarac sjedi za stolom.

crveno na bijelom.

mlaz krvi preko njegovog čela

kaplje na parket.

otvorene oči, spokojno lice.

glumac je Kevin Spacey

i upravo je namignuo u kameru.

—

ubojice jedu,
idu na toalet,
imaju malu i veliku nuždu,
zaljubljuju se,
idu u šoping.
mislim da je naivno
očekivati da imaju problema s nesanicom.

—

smrt vozi BMW,
sigurna sam.
i kad pogleda u retrovizore
ogledala su crna,
vidi se odsjaj nečeg fluidnog i nejasnog,
ali to je samo efekt za gledatelje.

—

carica Cixi
svojim okoštalim očima
prkosi fotografiji
i svjetlu.
pa ipak, ništa nije življe
od malih feniksa
koji izranjaju
iz njezine krune.

—

kapljice skorene krvi
na glavnom trgu.
bezazleni performans
mladog umjetnika,
koji je krvlju napisao
dosta je
nije ostavio prostora
za uzbudljivije interpretacije.

—

ljetu je najbolje vrijeme
za nasilje.
od svih tih cvrčaka
jedva da itko
može razabrati vrisak.

—

*ti si moja Perzefona –
šaptao je,
dok ju je sjeckao i lomio
na sitne, pravokutne
komadiće.
i vara se tko god misli
da nećeš imati svoje proljeće.*

—

*vjerujem u arhanđele,
rekla mi je povjerljivo –
i kad Mihael večeras sleti
reći ću mu da mi šapne
kuda se Gabrijel skita.*

nije to zaslužio:
drastično narušenu estetiku bazena
i preneraženu poslugu
koja ga s terase vile
promatra kako beživotno pluta.
ljutiš me Gatsby –
rekla sam mu,
dok je voda poprimala boju
najfinijeg roséa.

—

dok krvoločni psi razdiru muškarca
na velikom ekranu
jedan se čovjek
u kinu na Potsdamer Platzu
grohotom smije,
dok drugi dlanom prekriva oči.
nije li ovo veličanstvena scena?!
uzvikne iznenada prvi, imenom Quentin

—

jučer sam spasila pčelu
iz mora.
mokra, otežala krilca
nije mogla odlijepiti od površine.
bjesomučno je zapomagala.
začudo, samo sam je ja čula,
tako histeričnu i uzrujanu.

kip sv. Lucije
u kripti ispod katedrale
ima dva para očiju.
jedne u glavi,
a druge na tanjuriću koji drži u ruci.
ne znam kako je došlo
do te duplikacije,
kad svi znaju da su Lucijine
samo one na tanjuriću.

—

ne idi u šumu,
govori mi majka.
znaš da je ubojica još uvijek
na slobodi.
ne brini - kažem
dok budem trčala
slušat ću
I will survive

—

Oskare, što se dogodilo? –
upitao je istražitelj,
aludirajući na ohlađenu plavušu
na podu kupaone.
zapela je i poginula –
odgovori Oskar smireno.

Katja Grcić

Rođena 1982. u Splitu. Piše poeziju, prozu i dramske tekstove. Diplomirala je njemački i engleski jezik i književnost na Filozofskom fakultetu u Zadru, a kao stipendistica Tempusa pohađala je i bečki Centar za znanost o prevođenju. Na Akademiji dramske umjetnosti u Zagrebu završila je MA studij Kazališne dramaturgije.

Ujedno piše eseje, kazališne, plesne i književne kritike, te znanstvene članke. Aktivno se bavi književnim i konsektivnim prevođenjem s engleskog i njemačkog jezika. 2019. za svoj dramski tekst *Strah tijela od poda* osvojila je Nagradu Marin Držić. Istoimeni tekst osvojio je 2020. i nagradu portala *drame.hr* na natječaju za financiranje prijevoda hrvatskih drama, a istu nagradu osvojio je 2021. i njezin dramski tekst *Crvenmarica*. Njezin dramski monolog *Proljeće naše zlovolje* praizveden je u srpnju 2020. u sklopu projekta Monovid-19 u Zagrebačkom kazalištu mladih u režiji Anice Tomić. Za svoj scenaristički rad dobila je potpore produkcijske kuće Wolfgang & Dolly, te strukovne udruge SPID (Zora Dirnbach). Sa svojim proznim i pjesničkim radovima bila je u užem izboru nagrada Sedmica i Drago Gervais. Članica je HZSU-a, HDP-a, SPID-a i DHKP-a. Živi i radi u Zagrebu.

Objavila: *Nosive konstrukcije* (poezija, 2015); *Ljeto / Summer* (poezija, 2017); *Pisma Ziti* (poetska proza, 2020).

katjagrcic.com

Biblioteka Mali rakun

knjiga 66

Katja Grcić

LJETO

© 2023 Katja Grcić

© za elektroničko izdanje: Društvo za promicanje književnosti
na novim medijima, 2023

Izdavač

Društvo za promicanje književnosti
na novim medijima, Zagreb

Za izdavača

Krešimir Pintarić

Urednik

Davor Ivankovac

Fotografija

© Brigita Ercegović

Objavljeno

26. ožujka 2023.

ISBN 978-953-374-077-5 (HTML)

ISBN 978-953-374-078-2 (EPUB bez DRM)

ISBN 978-953-374-079-9 (PDF)

ISBN 978-953-374-080-5 (MOBI)

Prvo izdanje

Meandarmedia, Zagreb, 2017.

**Knjiga je objavljena uz financijsku potporu
Grada Zagreba i Ministarstva kulture i medija
Republike Hrvatske.**